

PROP DE VOSALTRES

1 de maig. Dia del Treball

El Dia del Treball ha coincidit aquest any en diumenge. L'1 de maig té unes fortes connotacions laborals, amb moltes referències en els mitjans escrits i audiovisuals, que ens permeten, una vegada més, reflexionar sobre el treball, la seva disminució en la nostra societat i l'absència de regulació en molts països del nostre món. És un tema que no pot deixar-nos indiferents, encara que som conscients dels canvis d'òptica que el seu tractament ha tingut al llarg dels anys. Hi ha hagut moments de reivindicacions i de pactes, de manifestacions i de mítings, de clars enfrontaments i de consensos. S'ha escrit molt sobre aquest dia i, per descomptat, sobre el treball i les relacions d'obres i empresaris.

Seria una gosadia per part meua pretendre, en unes línies, donar una explicació a un fenomen tan complex. Només vull recordar-vos l'opinió d'un pastor de l'Església, assenyalant algun aspecte que li sembla essencial en aquest àmbit, i que pot servir als cristians per augmentar la preocupació pels treballadors en precari, pels aturats i per tots aquells que s'esforcen a generar treball i condicions dignes per al seu desenvolupament.

Tot i les opinions que afirmen el contrari, l'Església ha elaborat molts documents que il·luminen amb gran claredat el món del treball. Al llarg dels anys, els diferents papes i molts bisbes han parlat amb encert sobre aquest tema, des de la revolució industrial del segle XIX fins als nostres

temps de grans avenços tecnològics. També han parlat i actuat moltes organitzacions catòliques i cristians, a títol individual, involucrats en sindicats i patronals que encarnen els principis de l'Evangeli. Agraïxo la tasca dels secretariats de Pastoral Obrera de les nostres diòcesis de Catalunya per sensibilitzar les comunitats en la necessitat

de preocupar-se per un «treball decent» per a tothom.

En el compendi de la Doctrina Social de l'Església podeu trobar arguments que reafirmen la vostra vida i la vostra fe. En aquests últims dies ha arribat a les meves mans un llibre-quadern de la Comissió Permanent de l'HOAC, titulat *La dignitat de la persona i el bé comú*. En ell es resumeixen alguns elements clau a tenir en compte: la persona és el centre de tot; a ningú li està permès violar impunement la dignitat humana (Lleó XIII); drets i deures de treballadors i empresaris; voluntat inequívoca de treballar units pel bé comú; els aturats, els migrants, els abandonats i exclosos del sistema productiu; el clam per la justícia i la denúncia de les injustícies ...

La defensa de les legítimes aspiracions ha de ser promoguda des de la solidaritat, el diàleg, la trobada, el tendir ponts i els acords. Mai promovent l'enfrontament, l'odi o la disputa permanent; sempre buscant i creant fraternitat.

Aquest plantejament pot semblar bonisme o massa ingenu, però és el que el papa Francesc està contínuament demanant en les relacions entre les persones i els grups humans. També en les laborals. I s'expressa amb molta duresa (EG 53) quan afirma que l'economia neoliberal, si només està subjecta a motius de beneficis materials, «mata».

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Mn. Ramon Prat clou el cicle sobre «l'Autenticitat»

El teòleg i vicari general de la diòcesi de Lleida, Ramon Prat, va tancar el cicle sobre «l'Autenticitat», el dia 7 d'abril, organitzat per l'IREL, amb la conferència «La revolució silenciosa de l'Autenticitat». Mn. Prat va començar la seva xerrada alertant dels quatre reptes que desafien el camí cap a l'autenticitat.

El primer és l'elaboració interior del fracàs i de l'èxit. «Pobre del qui té un èxit i s'ho creu», va dir el vicari general. El segon repte és la rumologia, i en aquest sentit va demana «jutjar

els fets i no les persones». El tercer repte és aprendre a fer un bon ús del petit poder que tots tenim, i el va explicar d'una manera il·lustrativa: «Si vols saber com és fulanet dóna-li un despatxet». I el quart repte és «l'articulació de la indignació davant la falta d'autenticitat i de l'admiració davant dels testimonis humils de l'autenticitat».

En aquest sentit, Mn. Prat va reivindicar «un moviment d'admirats davant la vida». En la recerca d'aquesta autenticitat, Mn. Prat va apostar

per l'autenticitat personal, que va definir «com a l'harmonia i l'exploració del misteri interior». En la vida —va dir— podem trobar «moments de cel».

Amb aquesta conferència l'IREL, en col·laboració amb la Universitat de Lleida, la Fundació Joan Maragall i l'Institut d'Estudis Ilerdencs, va tancar el cicle sobre «l'Autenticitat». L'any vinent, l'Institut celebrarà el 25è aniversari d'aquest cicle de conferències abordant el tema de «la Celebració».

L'ANY DE LA MISERICÒRDIA EN DOS MINUTS

Significació bíblica de la paraula «misericòrdia»

La paraula «misericòrdia» és una paraula que ve del llatí «misericordia». Etimològicament, significa mirar la misèria del cor humà. Aquesta mirada de Déu és una mirada per perdonar la misèria humana, transformar-la, sanar-la,

elevant-la a una realitat nova.

La Bíblia va ser escrita originalment en grec i en hebreu. La paraula «misericòrdia» tradueix la paraula «éléos», en grec. Recordem que abans dèiem «kyrie eleison», Senyor, tingueu pietat o misericòrdia, o una altra paraula hebrea, «hésèd», que té molts significats, però sobretot significa fidelitat de Déu a les seves promeses, al seu amor.

Per això, la paraula «misericòrdia» pot ser traduïda també per amor, comprensió, fidelitat, tendresa i compassió. En el sentit etimològic, mirar l'altra persona amb els mateixos ulls que ens mirem nosaltres mateixos. Sentir com a pròpies les seves alegries i les seves penes.

La misericòrdia s'escau a Déu. Ell és qui mira el nostre pecat, no per tenir-lo en compte sinó per perdonar-lo. Lògicament, aquest amor de Déu suposa que nosaltres tornem a Ell.

Recordem la Paràbola del Fill pròdig, en la qual el pare perdona el fill des del moment que marxa, però no pot demostrar-ho fins que el fill no torna a casa; per això, la paraula de Déu no exclou, i suposa la conversió, el canvi, no només com a sentiment, sinó també com a realitat.

Ho veiem en l'Antic Testament quan Déu ajuda el seu poble en el seu pas de l'esclavitud vers la Terra Promesa i, sobretot, ho veiem en el Nou Testament, on Jesucrist no solament té compassió per les multituds que passen fam o pels malalts, com aquell leprosi sinó que, a més, dóna de menjar, cura... i, sobretot, dóna la gran prova de la Misericòrdia de Déu, la seva Passió i Mort a la Creu.

Jesús dóna la vida per nosaltres, perquè nosaltres tinguem la salvació i la vida plena. La misericòrdia implica, doncs, que nosaltres també sapiguem estimar i compadir-nos dels nostres germans, i que això es vegi en la nostra vida.

Mn. Jaume Pedrós

10a Jornada de Professors de Religió

Prop de 400 persones van omplir la sala d'actes del Col·legi La Salle Bonanova de Barcelona, el 9 d'abril, per participar en la 10a Jornada de Mestres i Professors de Religió de les diòcesis amb seu a Catalunya. Organitzada conjuntament per la FECC i el SIERC, hi van participar una trentena de professors de Religió del bisbat de Lleida. Després de la pregària inicial, va obrir l'acte el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Enric Vendrell.

A continuació, l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol, fent referència a l'exhortació apostòlica del papa Francesc sobre la família, va senyalar que l'escola no substitueix la responsabilitat educativa de la família. A continuació, el jesuïta Llorenç Puig va impartir una conferència sobre l'encíclica del papa Francesc *Laudato si'*.

El P. Enric Puig va orientar el professorat vers un treball educatiu que ajudi a integrar les persones en el seu medi, a protegir-lo, desenvolupar-lo i cuidar-lo. En aquest sentit, va explicar

com la classe de Religió contribueix a una educació integradora, perquè promou una relació amb el medi, alliberadora i sòbria, i ensenya a valorar i a estimar l'entorn.

A continuació, els participants s'aplegaren en dotze tallers dedicats a mostrar diferents recursos metodològics per a la docència de l'assignatura. La trobada va concloure amb un espectacle musical: *Miseri-cor-dia. El secret dels deu manaments*, en el que es mostrava la força humanitzadora i alliberadora dels manaments.

La Catedral s'omple amb la festa de la Divina Misericòrdia

La Catedral de Lleida va celebrar la festa de la Divina Misericòrdia, que s'escau el segon Diumenge de Pasqua, amb una missa solemne presidida pel bisbe Salvador i concelebrada per diversos sacerdots de la diòcesi.

El Petit Cor de la Catedral va acompanyar la celebració que, per ser l'Any Jubilar de la Misericòrdia, ha tingut aquest any una significació especial. L'Apostolat de la Divina Misericòrdia, organitzadora d'aquesta festa, va destacar el goig de viure l'Amor misericordiós de Déu en les nostres pròpies vides.

El missatge i la devoció a la Divina Misericòrdia es basa en els escrits de santa Maria Faustina Kowalska, una monja polonesa que, en obediència al seu director espiritual, va escriure un diari d'unes 600 pàgines en les quals relata les revelacions que va rebre de Jesús sobre la Misericòrdia de Déu.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

He desitjat que el signe de la Porta Santa sigui present en cada Església particular, perquè el Jubileu de la Misericòrdia pugui ser una experiència compartida per tothom.

La misericòrdia i el perdó no han de quedar reduïts a paraules boniques, sinó que s'han de fer realitat en la vida quotidiana. Estimar i perdonar són el signe concret i visible que la fe ha transformat els nostres cors i ens permet expressar en nosaltres la mateixa vida de Déu.

Els signes del Jubileu

Aquest gran signe de la vida cristiana es transforma després en tants altres signes que són característics del Jubileu. Penso en tots els qui travessaran una de les portes santes, que aquest any són veritables portes de la misericòrdia. La porta ens indica Jesús mateix que ha dit: «Jo sóc la porta: els qui entrin per mi se sal-

varan, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges» (Jn 10,9). Travessar la Porta Santa és el signe de la nostra confiança en el Senyor Jesús que no ha vingut per jutjar, sinó per salvar (cf. Jn 12,47).

Un signe important del Jubileu és també la confessió. Acostar-se al sagrament mitjançant el qual ens

reconciliem amb Déu és tenir una experiència directa de la seva misericòrdia. És trobar el Pare que perdona: Déu ho perdona tot. Déu ens comprèn, fins i tot també en les nostres limitacions, ens comprèn també en les nostres contradiccions. No sols això, ell amb el seu amor ens diu que quan reconeixem els nostres pecats encara el tenim més a prop nostre i ens anima a mirar endavant.

(Dimecres, 16 de desembre de 2015.)

L'Exhortació Apostòlica Postsinodal *Amoris laetitia* (L'alegria de l'amor)

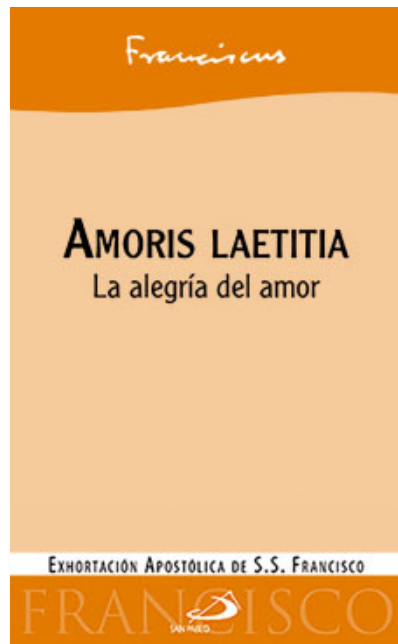
El 8 d'abril, a l'Aula Joan Pau II de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, s'ha presentat l'Exhortació Apostòlica Postsinodal del papa Francesc sobre l'amor a la família, titulada *Amoris laetitia* (L'alegria de l'amor).

La principal novetat de l'Exhortació és la crida a una actitud d'acompanyament. El papa Francesc accentua la necessitat de què l'Església i els seus ministres (bisbes, preveres, etc.) estiguin a prop de les persones sense importar la situació en la qual es troben. L'Exhortació Apostòlica aposta per comprendre, acompanyar, integrar i a mantenir els braços oberts.

El Sant Pare destaca, a la introducció, que els lectors de l'Exhortació han de prestar atenció a allò que més correspon a les seves necessitats específiques. Es tracta d'una exhortació apostòlica en la que el papa Francesc entra simple però profundament en les realitats quotidianes de la vida familiar.

La necessitat de discerniment és recurrent en tot el document. Es tracta d'obrir-se constantment a la Paraula de Déu, que il·lumina la realitat concreta de la vida quotidiana. El papa Francesc demana als pastors i fidels a discernir curosament cada situació concreta, sense separar-se de les exigències de veritat i caritat de l'Evangeli, ni dels ensenyaments i la Tradició de l'Església.

L'*Amoris laetitia* aborda el paper dels divorciats en l'Església. El papa Francesc vol que sàpiguen i sentin

que són part de l'Església, que no estan excomunicats. Un concepte clau de l'Exhortació és la integració. Els pastors han de fer tot allò possible per ajudar les persones en aquesta

situació a involucrar-se en la vida de comunitat. L'*Amoris laetitia* reitera que l'ensenyament de l'Església continua sent clar: el matrimoni és entre un home i una dona i les unions homosexuals no poden equiparar-se al matrimoni cristià.

L'Exhortació Apostòlica no és una llista de regles o de condemnes, sinó una crida a l'acceptació i a l'acompanyament, a la participació i a la integració. «El camí de l'Església és el de no condemnar a ningú per sempre i difondre la misericòrdia de Déu a totes les persones que la demanen amb el cor sincer» (AL 296).

El repte més gran de l'Exhortació Apostòlica és que es llegeixi sense presses i es posi en pràctica. L'*Amoris laetitia* formula propostes a l'Església i als seus pastors perquè canviïn el seu enfocament respecte a la família: per acompanyar-la, per integrar-la i, per mantenir-se a prop de qualsevol persona que hagi patit els efectes de l'amor ferit.

REFLEXIONS

Com un testament

Havíem coincidit en activitats de pastoral juvenil. Ell era molt jove. Hem mantingut l'amistat i quan ens trobem, de tant en tant —no gaire sovint, però— ens posem al dia dels respectius itineraris personals. Es dedica a la gestió i direcció empresarial, està casat i té fills en edat universitària.

Els seus pares, ja grans, viuen en una altra ciutat i sovint surten en les nostres converses. La darrera vegada que vàrem parlar m'explicava que havia estat amb els pares aquesta Setmana Santa. El seu pare, prop dels noranta anys, amb una salut feble, va declinant, però bé que manté una lucidesa acceptable. El fill, impactat per la situació quan el visita, procura mantenir-hi converses breus en un intent d'establir, com diu ell, «un diàleg en el que ens reconeixem». El dia de Dissabte Sant, mentre l'ajudava a dinar, li va preguntar si li agradava el que menjava, si en volia més. Veient que responia les preguntes, continuà la conversa: «Pare, com et sents? Què et preocupa?». La resposta pausada però immediata fou: «Anar fent, veure-us». Nova pregunta: «Què és el que valores més?». Sense dubtar gens, li respongué: «La companyia». «La Companyia de Jesús?», li preguntà el fill, intentant introduir un moment d'humor donada la proximitat del pare i de la família amb els jesuïtes. El pare el mirà i, amb un inici de somriure, respongué: «I la de Josep i la de Maria... També la de la vostra mare.»

Acabada l'estada a casa dels pares, en el moment del comiat, abans de l'abraçada, el pare li digué: «Porta't bé, sigues bon noi, segueix Jesús i prega... T'estimo molt!» Quantes vegades el pare li havia fet aquestes recomanacions, des de ben jove. En el viatge de retorn, el fill se sentia confortat, encara que potser seria la darrera conversa. Aquesta vegada les paraules escoltades, encara que conegudes, tenien aire de testament. Pregà Déu pel pare i la mare amb agraïment, per tot el bé rebut, una pregària d'acció de gràcies i de compromís fidel. «El primer manament que va acompanyat d'un promesa és aquest: Honra el pare i la mare; així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra» (Ef 6,2-3).

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- ▶ **Diumenge, 1 de maig.** St. Josep Obrer: —10 h, Eucaristia a la Parròquia Sant Antoni M. Claret. Organitza ACO. —19.30 h, Eucaristia a la Catedral. Els catecúmens rebran els sagraments de la Iniciació Cristiana.
- ▶ **Dilluns, 2 de maig.** 19.30 h, Vigília de Pregària per la cura de la Terra.
- ▶ **Dimarts, 3 de maig.** 10 h, el Sr. Bisbe visitarà el Col·legi Mater Salvatoris.
- ▶ **Dijous 5 de maig i divendres 6.** Reunió de la CET al Santuari de Loreto (Tarragona).
- ▶ **Dissabte, 7 de maig:** —9.45 h, 17a Jornada diocesana de Pastoral Penitenciària. Parròquia de la Mercè. —19.30 h, Confirmacions d'alumnes del Col·legi Mater Salvatoris a la Catedral.
- ▶ **Diumenge, 8 de maig:** —10 h, Trobada nacional del MCP i CC a les Obagues. —17.30 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Parròquia de Juneda.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 2. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.
- 3. ■ **Dimarts** [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la Santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.
- 4. □ **Dimecres** [Fets 17,15-22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

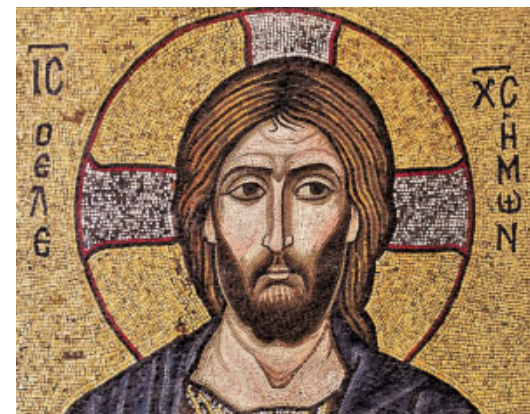
- 5. □ **Dijous** [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304) a Tessalònica.
- 6. □ **Divendres** [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.
- 7. □ **Dissabte** [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. St. Sixt i St. Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de St. Esteve d'Hongria (s. xxi); sant Benet II, papa.

- 8. □ **Diumenge vinent**, l'Ascensió del Senyor (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / He 9,24-28;10,19-23 / Lc 24,46-53]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més de les altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc.; Aparició de l'arcàngel Sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, religiós caputxí; beat Lluís Rabatà, prevere carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), religiosa fundadora de les Franciscanes dels Sagrats Cors.

Diuenge VI de Pasqua

COMENTARI

Qui m'estima, farà cas del que jo dic

Pantocràtor, mosaic bizantí (s. XI),
Bode Museum, Berlín (Alemanya)

Davant la desavinença i discussió seriosa de Pau i Bernabé amb els germans d'Antioquia, què es pot fer? Que Pau i Bernabé amb alguns més puguin a Jerusalem per tractar la qüestió amb els Apòstols i preveres de la Comunitat mare, on s'aclarirà que alguns dels nostres havien vingut sense la nostra autorització pertorbant-vos amb la seva opinió.

Basat en què Déu testimonia a favor dels gentils donant-los l'Esperit igual que als jueus, Pere amb autoritat decideix: *L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que les indispensables, per exigències de comunió eclesial amb l'Església mare.*

El profeta-vident havia vist *el cel nou i terra nova* (v. 1s) on tot és radicalment nou. Ara l'àngel li ensenya la ciutat santa de Jerusalem, custodiada per muralla alta amb 12 portes —les 12 tribus d'Israel— i reposant sobre el fonament dels Dotze Apòstols de l'Anyell: símbol de l'Església.

Entre el relat del Sant Sopar i el començament de la Passió l'evangelista Jn presenta diversos ensenyaments de Jesús emmarcats dins un clima plenament pasqual.

El llarg discurs de Jesús segueix el model dels «discursos de comiat» d'A.T. on el protagonista, abans de morir, congrega els seus per les darreres recomanacions.

Senyor, per què et vols manifestar a nosaltres però no al món?, li ha preguntat Judes. La Revelació suposa dialègic que funciona quan Déu troba en l'home una escolta obedient.

Qui m'estima farà cas del que Jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Perquè «creure en Déu» i «estimar Déu» reclamen la certificació del *fer cas del que Jesús diu*.

El missatge ja l'ha predicat *Jesús mentre era amb nosaltres: ara l'Esperit Sant, el Defensor (=Paràclit) que enviarà el Pare en nom meu, us farà recordar i entendre tot el que us he dit, garantint així la fidelitat a l'únic Evangeli.*

Us deixo la pau; us dono la meua pau: més que un bon desig Jesús expressa la donació efectiva del suprem do de la pau bíblica que és resultat de tot el que fa feliç una persona.

Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare tornant a l'origen trinitari de l'Encarnació amb la missió salvadora acompanyada. El Pare és més que jo en el sentit que sempre l'Enviant és més que l'Enviat.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles

(He 15,1-2.22-29)

En aquellos días, algunos que vinieron de Judea enseñaban a los hermanos: «Si no os circumcidáis según el rito de Moisés, no podéis salvaros.»

Después de un altercado y discusión no pequeña de Pablo y Bernabé contra ellos, se decidió que Pablo y Bernabé y algunos otros de entre ellos fueran a Jerusalén para tratar esta cuestión con los apóstoles y los presbíteros.

Entonces los apóstoles y los presbíteros, con toda la Iglesia, decidieron elegir a algunos de entre ellos y enviarlos a Antioquia con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabás y a Silas, hombres eminentes entre los hermanos.

Por medio de ellos les mandaron esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros, vuestros hermanos, a los hermanos de Antioquia, Siria y Cilicia procedentes del paganismo. Nos hemos enterado de que algunos de los nuestros, sin nuestro mandato, os han inquietado y alarmado con sus palabras. Hemos decidido de común acuerdo elegir unos delegados y enviarlos a vosotros, con nuestros queridos Bernabé y Pablo, hombres que han entregado sus vidas por el nombre de nuestro Señor Jesucristo. Os enviamos a Judas y a Silas, que os dirán lo mismo de palabra. Porque el Espíritu Santo y nosotros hemos decidido no poner ninguna carga más que estas imprescindibles: abstenerse de la fornicación, de comer sangre y carne sacrificada a los ídolos o de animales ahogados. Haréis bien en guardaros de estas cosas. Adiós.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / Rigés los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis

(Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me llevó en espíritu sobre un monte grande y alto, y me mostró la ciudad santa. Jerusalén, que bajaba del cielo de junto a Dios con la gloria misma de Dios: su esplendor era como el de una piedra preciosísima, como el jaspe cristalino. Tenía un muro grande y alto con doce puertas; sobre las puertas, doce ángeles y nombres escritos, los de las doce tribus de Israel. Al oriente, tres puertas; al norte, tres puertas; al mediodía, tres puertas; al occidente, tres puertas. El muro de la ciudad tenía doce fundamentos, y sobre ellos doce nombres, los de los doce apóstoles del cordero. No vi en ella ningún templo, porque su templo es el Señor, Dios todopoderoso, y el cordero. La ciudad no tiene necesidad de sol ni de luna que la iluminen, porque la gloria de Dios la ilumina, y su lámpara es el cordero.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi doctrina, mi Padre lo amará y mi Padre y yo vendremos a él y viviremos en él. El que no me ama no guarda mi doctrina; y la doctrina que escucháis no es mía, sino del Padre que me ha enviado». «Os he dicho estas cosas estando con vosotros; pero el defensor, el Espíritu Santo, el que el Padre enviará en mi nombre, él os lo enseñará todo y os recordará todo lo que os he dicho». «La paz os dejo, mi paz os doy; no como el mundo la da, os la doy yo. No estáis angustiados ni tengáis miedo. Ya sabéis lo que os he dicho: Me voy, pero volveré a estar con vosotros. Si me amáis, os alegraréis de que me vaya al Padre, porque el Padre es mayor que yo. Os lo he dicho ahora, antes que suceda, para que cuando suceda creáis.»